

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Keserű lélek

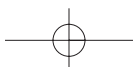
*Keserű lélek –
új hó fölött kilehelt
cigarettafüst.*

Ha bánat is

*Lenni enged a tél, lenni,
hideg ölelése langyul,
szédít, kápráztat a semmi,
kömnyeztet, s elkezd az eresz
cseperegni.*

*Szabadságom álldogáltat
magammá sorvasztott létben,
lógálom karom a fényben,
s tűnődöm: mégis, nem lehet –
senki vélem!*

*Lélegeztet, ha bánat is –
egymáshoz fák ága koccan,
s bölcsőringású vizekben
didereg a Nap, tavalyi
lábnyomokban.*

Nem sírtunk

*Innen bittem a mindent,
ó szerelem,
Isten mértéke, Ádám –
s Éva velem.*

*Hálóban szívem: étküink,
halunk legyen,
történelmünk tajtéka
hó a hegyen.*

*Csont roppan, gerinc, borda –
hajón vagyunk,
maradtunk, két szép bolond,
hajónk magunk.*

*Nem sírtunk alánk tengert
árván, híven,
fiunk jön, ha Jézusunk,
nem jár vizen.*

*Borcsinálta étvággyal
vacsorázom,
nincs mellettem mester, sem
tanítványom.*

*Kint böjti szél, arca Hold,
magasodik,
fákkal dőlöng, csillaggal
kapaszkodik.*

*Szemem száraz s előttem
száraz ablak,
asszonyom szól, maga szól,
velem hallgat.*

*Vagyok magamnak étke,
vacsorája,
magam mestere, magam
tanítványa.*

Próbálok talpra állni

*Próbálok talpra állni,
a csillagos ég – nyár van –
testemmel akar hálni
e széles földi ágyban.
Próbálok talpra állni.*

[Szöllősi Zoltán versei]

Irányi utca egy

*Körfolyosók, üres karzatok,
kézfejemen fodros fény remeg,
testre szabott bársony a meleg,
bezsúfolódott csönd zsivalyog.*

*Ház, vén színház, magába zárva –
vasárnap van, kockásan vakít
udvaron a sárga keramit
rácsban folyik a rácsok árnya.*

*Könyöklök, falakhoz hű fegyenc,
ki vágya drámáit már látta –
mögöttem kint a márványtábla:
Irányi Dániel, Liszt Ferenc.*

*Hét emelet mélyre süt a Nap,
húsz éve mióta itt vagyok,
hány szomszéd azóta jó halott,
port szitál a laza vakolat.*

Erősebb nálam

*Nem bírok el az életemmel,
lenni akar, erősebb nálam,
minden reggelen küzdenem kell:
megmozdul a kezem, a lábam –
lenni akar, erősebb nálam.*

